

JAN E. BOMAN

* 5.9.1914 † 27.4.1993

Gilletts mångåriga syssloman, Jan Erik (Janken) Boman lämnade oss 27 april 1993 i en ålder av 78 år. Han föddes 1914 i Umeå, där fadern var stationsinspektör. Redan under gymnasieåren praktiserade Janken vid de då nyligen uppförda Bolidenanläggningarna och hans yrkesval var tidigt givet – gruvkarl. Studierna vid KTH påbörjades 1935 och 1940 utexaminerades han som bergsingenjör. Efter en kort sejour som forskningsingenjör vid Jernkontoret återvände Janken till Västerbotten och Bolidenbolaget, där han bl a blev platschef vid den nyöppnade Lavergruvan. Men Janken var även nyfiken på de mellansvenska gruvorna och skaffade sig under andra hälften av 40-talet erfarenheter från järnmalmsgruvan i Persberg och zinkgruvan i Falun. Internationella erfarenheter var också värdefulla för Janken Boman och i början av 50-talet tjänstgjorde han som Sandviks representant i Salt Lake City och senare som chef för Atlas Copco i San Francisco. Efter några år i USA återvände Janken till Sverige och Falun, där han blev överingenjör vid kopparverket.

Det var ingen svår uppgift för Svenska Gruvföreningen att välja ny chef, då John Hedlund pensionerades 1962. Med sina mångsidiga erfarenheter

och sin framträdande personlighet var Janken Boman den självklara efterträdaren bland de många som sökte befattningen. Som ordförande för Gruvföreningens Gruvnämnd kom jag omgående att intimt samarbeta med Janken – ett samarbete som blev både friktionsfritt och stimulerande. Med sin gedigna bakgrund blev han inte bara den idealiske talesmannen för svensk gruvindustri, utan även den sammanhållande länken inom nordisk gruvhantering.

Då Janken 1962 övertog VD-stolen på Svenska Gruvföreningen blomstrade den svenska gruvnäringen. Under hans ledning vidareutvecklades det för gruvorna gemensamma forskningsarbetet, som tidigt kom att omfatta ej enbart teknik utan även sådana funktioner som inre och yttre miljö. Detta forskningsarbete, där utöver gruvorna gruvmaskintillverkarna och Tekniska Högskolan aktivt deltog, var något speciellt för Sverige. Internationella kollegor såg med förvåning och kanske avund på de resultat som detta samarbete skapade. Det är ingen överdrift att säga, att under Bomans VD-tid var svensk underjordsteknik vägledande i världen.

Janken Boman fick tyvärr även uppleva hur den mellansvenska järnmalmindustrin tynade bort, då konkurrensen på exportmarknaden hårdnade och strukturomvandlingarna inom den svenska järn- och stålindustrin helt förändrade den mellansvenska marknadsbilden för järnmalm. I detta sammanhang vill jag även erinra om det fruktbara samarbete, som tidigt etablerades mellan Gruvföreningen och Gruvindustriarbetarförbundet i framförallt frågor, som rörde arbetarskydd, ergonomi och miljö och där Gruv representerades i flertalet forskningskommittéer. Det var naturligt att denna samarbetsanda även kom till uttryck vid nedläggningsbesluten och dess konsekvenser.

Då Jan Erik Boman pensionerades 1977 tilldelades han det sällsynta hederstecknet, Gruvföreningens förtjänstmedalj i guld, för ”de insatser han så helhjärtat och med så lyckosamt resultat gjort för Gruvföreningen och hela branschen”.

Efter sin pensionering ägnade Janken sina krafter åt Sancte Örjens Gille. Som gillesysloman blev han den aktivt arbetande inom Gillet. Vi, som på olika sätt hade ledande funktioner inom Gillet, kan med stor tacksamhet erinra oss Jankens hängivna och framgångsrika arbete för Gillet. Genom

sin personlighet och omtanke spred även Janken harmoni och lättsamhet kring sig. För de icke initierade föreföll arbetet inom Gillet flyta av sig själv. Vi visste hur mycket arbete och uppoffring det kostade gillesyslomanen.

Då jag ringde min dotter för att meddela henne Jankens bortgång, sa hon spontant ”han var alltid så rar och omtänksam”. Även om vi män sällan använder ordet rar sinsemellan, så tycker jag, att min dotters ord mycket väl karakteriserar människan Jan Erik Boman. Han var mån om sina vänner och vännerna var många. Hur många besök hos sjuka eller sorgsna vänner Janken gjorde vet jag inte, bara att de var många. Han hade alltid tid för sina vänner – omtanke låg i Jankens natur.

Nu finns vännen Jan Erik ej längre hos oss. Det känns vemodigt. Vi, hans många vänner deltar djupt i den sorg, som hans älskade Margareta och övriga familj känner.

Sancte Örjens Gilles Högtidsdag den 21 april 1994.

Boris Serning